

do svojega jezika in svojega rodu. Evo vam pokojno Zdeňko! Kot dobra hči češkega naroda je trpela ž njim, a je znala tudi s svojim soprogom vspešno blažiti žal svojega zatiranega rodu in blagodejno celiti njegove rane. Odišla je blagoslovljena z ljubeznijo in hvaležnostjo češkega naroda, osobito ženstva, bodi njej s temi kratkimi črticami tudi v »Slovenki« zgrajen skromen spominek. Odišla je v daljni, večni kraj svobode in miru, kjer ni več životnih borb, odišla je v nadzvezdne končine po koja, kjer ni bolečine, ni zavisti, ni mržnje. V mir, v večni mir je vsplavala njena duša, ki je ostala čista v vseh dnevih njene življenja. Njen spomin in vzgled ostani v srcu slovanskih žen, da jih povzdiguje v izvrševanju njih vznesenega poklica, sijaj njene plemenite duše naj zasveti v srca slovanskih žen, da jih krepča, teši in jači v poštenem delovanju v dosego njih plemenitih mislij in rodoljubnih teženj.

NAŠA DEKLETA. FRANŽ GUR. PODDRAGA.

Kras deklic iz naših vasi
ni znan vam, prijatelji vi —
Poznate pa v žitu rdeči mak
in trtice sok sladak.

Rek burnih poznate vode,
kak brega oklepajo se —
Poznate poletni oblak preteč
in blisk na nebu goreč . . .

Naših deklet je lice cvetno
kakor rdeči mak tako —
Ljubezen njih čista, sladka
kot vince kipeče pri vas doma!

In burno in mehko kot reke tok
ljubljenca oklepajo polnih rok —
Zavre pa oblak jim na srca dnu,
če šalil bi kdo se iz njih cvetu!

BORIS GODUNOV. A. S. PUŠKIN. PREVEL EDVIČ.

II.

1. Noč. Celica v Čudovem samostanu.
(Leta 1603.)

Oče Pimen. Grigorij spi.

Pimen (piše pred lučjo). Še ta poslednji spi-
šem naj dogodek

In srečno sem končal svoj letopis.
Izpolnjen dolg, ki ga Gospod zapisal
Je meni grešniku. Zastonj ni Bog
Postavil mene mnogo let za pričo,
V umetnosti pisanja izučil.
Kedar menih kak trudoljuben zopet
To delo najde skrbno, brez imena,
Zapali on, ko jaz, svetilko svojo,
Otrese z listov teh prastari prah,
Resnične dogodljaje spet pripiše,
Da bodo vedeli potomci naši
Preteklost mile zemlje, Rusije,
Da bodo pomnili velike carje
Za slavo njihovo, za dobro, trud —
A za pregrehe, temna, skrita dela
Odrešenika milosti prosili.

Pred mano prikazujejo se zopet
Ljudje, že davno zapustivši svet,
Vladarji, ki sem jim bil zvest, pokoren,
Prijatelji in neprijatelji,
Tovariši mladosti moje srečne . . .
Kako sem bival srečen v njih ljubezni,
Kako so pekla mene njih žaljenja!
A kje so njihove podobe znane?
Ostal je komaj sled njihovih senc še;
O davno je že čas, da grem za njimi.

Na stara leta znova spet živim;
Preteklo se pojavlja tu pred mano . . .
Je-li to davno, dogodljajev polno,
Ki ziblje se, ko morje Ocean?
Sedaj je vse to brez besed in tiho:
Še par oseb mi je spomin ohranil,
Še par besed ima mi še uho.
Vse drugo je propalo, vse, za večno,